Казки і життя (за твором В. Симоненка «Цар Плаксій та Лоскотон») . Твір 4 клас

Василь Симоненко народився в 1935 році в селі Біївцях на Полтавщині в селянській родині. І ще з дитинства був зачарований казками своєї бабусі. Звичайно, казки обожнюють усі — дорослі чи діти. Бо саме вони вселяють у наші душі дихання чарів та магії, відчуття, що добро завжди перемагає зло. Казки живуть поряд із нашими мріями, вони розповсюджують тепло і поліпшують настрій. Вони вчать нас розпізнавати гарних людей, стерегтись поганих, прививава-юТь нам якості людяної натури. Під виразне читання казок нашими матерями ми засинали, а у снах бачили Івасика-Телесика, жар-птицю, доброго та сміливого дядька, який переміг чорта. Ці милі герої живуть в наших душах, вони причаїлись десь у куточку, але швидко прибіжать, якщо ми покличемо їх.

У багатьох казках за оригінальною формою викладу, незвичайними героями, цікавими назвами, фантастичними подіями може ховатись глибокий зміст. Іноді цей прихований зміст ми не розуміємо або розуміємо не до кінця, та все одно він залишається і спливає тоді, коли цього потребує життя. Казки вчать жити, вони стають для нас чимось на зразок «теоретичного життєвого досвіду». В цьому сенсі дуже цікавою є казка Василя Симоненка «Цар Плаксій та Лоскотон». В неї є дуже кумедні назви: Плаксій, Плаксоград, Нудота, Плаксота, Вай-Вай, Лоскотон. Тобото імена героїв, як це часто буває у казках, говорять про характер смішних персонажів. Звичайно, мимоволі заливаєшся сміхом, коли читаєш про капітана плаксівців, який від жаху з’їв сам себе, про те, що сталося з Плаксієм та його доньками. Теплом і впевненістю, що добро завжди переможе, повіває від сміливого дядька Лоскотона. І вже не хочеться рюмсати, скавчати через якусь дрібницю, щоб навіть у самого себе не викликати порівняння із відповідним персонажем. До того ж Лоскотон не може не подобатися тим, що сильний у своїй правоті, він бачить людей такими, якими вони є насправді, розуміє їхні проблеми, вміє розрадити у скрутні часи. Мабуть, саме тому він не залишається довго наодинці з негодами. Ця казка навчає нас тому, що сильніший не той, хто цар, а той, хто має багато друзів, за кого народ.

А якщо придивитися ще уважніше, то легко побачити людей, які стали прототипами царя, його синів та дочок, старого дядька Лоскотона. Прототипами героїв казок Василя Симоненка стали реальні люди, а його творчість залишилась нам у спадок і сьогодні вчить нас бути людьми, цінувати радість життя, справжніх друзів, уболівати за долю своєї Батьківщини.